Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети състав)

27 февруари 2014 година*

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на положението в Египет — Замразяване на средства — Правно основание — Задължение за мотивиране — Фактическа грешка — Право на защита — Право на ефективна съдебна защита — Право на собственост — Свобода на стопанска инициатива“

По дело T-256/11

Ahmed Abdelaziz Ezz, с местожителство в Giseh (Египет),

Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, с местожителство в Лондон (Обединено кралство),

Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin, с местожителство в Лондон,

Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, с местожителство в Giseh,

представлявани първоначално от M. Lester, barrister, и J. Binns, solicitor, впоследствие от Binns, J. Lewis, QC, B. Kennelly, barrister, и I. Burton, solicitor,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват M. Bishop и I. Gurov, в качеството на представители,

ответник,

подпомаган от

Европейска комисия, за която се явяват F. Erlbacher, M. Konstantinidis и A. Bordes, в качеството на представители,

встъпила страна,

с предмет искане за отмяна, от една страна, на Решение 2011/172/ОВППС на Съвета от 21 март 2011 година относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на положението в Египет (ОВ L 76, стр. 63), и от друга страна, на Регламент (ЕС) № 270/2011 на Съвета от 21 март 2011 година относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на положението в Египет (ОВ L 76, стр. 4), в частта им, отнасяща се до жалбоподателите,

* Език на производството: английски.

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав),

състоящ се от: O. Czúcz, председател, I. Labucka и D. Gratsias (докладчик), съдии,

секретар: S. Spyropoulos, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 12 март 2013 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 Вследствие на политическите събития в Египет, започнали през януари 2011 г., Съветът на Европейския съюз приема на 21 март 2011 г. на основание член 29 ДЕС Решение 2011/172/ОВППС относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на положението в Египет (ОВ L 76, стр. 63).

2 Съгласно съображения 1 и 2 от Решение 2011/172:

„(1) На 21 февруари 2011 г. Европейският съюз заяви готовността си да подкрепя мирния и организиран преход към гражданско и демократично правителство в Египет на основата на правовия ред, при пълно зачитане на правата на човека и на основните свободи, както и да окаже подкрепа на усилията за създаване на икономика, която укрепва социалното сближаване и насърчава развитието.

(2) В този контекст следва да се наложат ограничителни мерки срещу лицата, за които е установено, че са отговорни за присвояване на държавни средства на Египет, които по този начин лишават народа на Египет от ползите на устойчивото развитие на икономиката и обществото и възпрепятстват развитието на демокрацията в страната“.

3 По смисъла на член 1 от Решение 2011/172:

„1. Замразяват се всички финансови средства и икономически ресурси, принадлежащи на, притежавани, държани или контролирани от лица, за които е установено, че са отговорни [„having been identified as responsible“ в английския текст] за присвояване на държавни средства на Египет, и свързани с тях физически или юридически лица, образувания или органи, изброени в приложението.

2. Не се предоставят, пряко или непряко, никакви финансови средства или икономически ресурси на или в полза на физическите или юридическите лица, образуванията или органите, изброени в приложението.

3. Компетентният орган на държава членка може да разреши отпускането на някои замразени финансови средства или икономически ресурси или предоставянето на някои финансови средства или икономически ресурси при условия, които сметне за подходящи, след като е установил, че тези финансови средства и икономически ресурси са:

а) необходими за задоволяването на основните нужди на физическите лица, изброени в приложението, и на зависимите от тях членове на семействата им, включително за заплащане на хранителни продукти, наем или ипотека, лекарства и медицинско лечение, данъци, застрахователни премии и такси за обществени услуги;

б) предназначени изключително за заплащане на разумни професионални възнаграждения и възстановяване на извършени разходи, свързани с предоставянето на правни услуги;

в) предназначени изключително за плащане на хонорари или такси за услуги за рутинно поддържане и управление на замразени финансови средства или икономически ресурси; или

г) необходими за извънредни разходи […].

4. Чрез дерогация от параграф 1, компетентният орган на държава членка може да разреши освобождаването на някои замразени финансови средства или икономически ресурси, ако са изпълнени следните условия:

а) въпросните финансови средства или икономически ресурси са предмет на съдебна, административна или арбитражна обезпечителна мярка, наложена преди датата, на която физическото или юридическото лице, образуването или органът, посочени в параграф 1, са били включени в приложението, или са предмет на съдебно, административно или арбитражно решение, постановено преди тази дата;

б) въпросните финансови средства или икономически ресурси ще бъдат използвани изключително за удовлетворяване на претенции, обезпечени с такава обезпечителна мярка или признати за основателни с такова решение, в границите, установени от приложимите законови и подзаконови актове, уреждащи правата на лица с такива претенции;

в) обезпечителната мярка или решението не са в полза на лице, образувание или орган, изброени в приложението; и

г) признаването на обезпечителната мярка или на решението не противоречи на обществения ред в съответната държава членка.

[…]

5. Параграф 1 не възпрепятства включеното в списъка физическо или юридическо лице, образувание или орган, да извършва плащане, дължимо по договор, сключен преди датата, на която такова лице образувание или орган е било включено в списъка в приложението, при условие че съответната държава членка е установила, че плащането не се получава пряко или косвено от лице образувание или орган, посочени в параграф 1.

6. Параграф 2 не се прилага към добавянето към замразени сметки на:

а) лихви и други доходи от тези сметки; или

б) дължими плащания по договори, споразумения или задължения, които са сключени или са възникнали преди датата, на която тези сметки са станали предмет на мерките, предвидени в параграфи 1 и 2,

при условие че към всички такива лихви, други доходи и плащания продължават да се прилагат мерките, предвидени в параграф 1“.

4 Съгласно член 2, параграф 1 от Решение 2011/172:

„По предложение на държава членка или на върховния представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност Съветът взема решение относно съставянето и изменението на списъка в приложението“.

5 Съгласно член 3, параграф 1 от Решение 2011/172:

„В приложението се съдържат основанията за включването на физическите и юридическите лица, образуванията и органите, посочени в член 1, параграф 1“.

6 Съгласно член 4 от Решение 2011/172:

„За да се постигне максимален ефект от мерките, посочени в член 1, параграфи 1 и 2, Съюзът насърчава трети държави да приемат ограничителни мерки, подобни на предвидените в настоящото решение“.

7 Съгласно член 5 от Решение 2011/172:

„Настоящото решение влиза в сила в деня на приемането му.

Настоящото решение се прилага до 22 март 2012 г.

Настоящото решение подлежи на постоянно преразглеждане. Решението се подновява или изменя при необходимост, ако Съветът прецени, че целите му не са били постигнати“.

8 Към Решение 2011/172 в приложение се съдържа „[с]писък на физическите и юридическите лица, образуванията и органите, посочени в член 1“.

9 На седмия ред от този списък в първата колона, озаглавена „Име“, е посочено „Ahmed Abdelaziz Ezz“. Във втората колона, озаглавена „Информация за идентифициране“, е уточнено: „Бивш член на парламента Дата на раждане: 12.1.1959 г. Пол: М“. Накрая, в третата колона се намират „[о]снования за посочване“.

10 На осмия ред в първата колона, озаглавена „Име“, е посочено „Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmed“. Във втората колона, озаглавена „Информация за идентифициране“, е уточнено: „Съпруга на г-н Ahmed Abdelaziz Ezz Дата на раждане: 31.1.1963 г. Пол: Ж“. Накрая, в третата колона се намират „[о]снования за посочване“.

11 На деветия ред в първата колона, озаглавена „Име“, е посочено „Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin“. Във втората колона, озаглавена „Информация за идентифициране“, е уточнено: „Съпруга на г-н Ahmed Abdelaziz Ezz Дата на раждане: 25.5.1959 г. Пол: Ж“. Накрая, в третата колона се намират „[о]снования за посочване“.

12 На десетия ред в първата колона, озаглавена „Име“, е посочено „Shahinaz Abdel Aziz Abdel Wahab Al Naggar“. Във втората колона, озаглавена „Информация за идентифициране“, е уточнено: „Съпруга на г-н Ahmed Abdelaziz Ezz Дата на раждане: 9.10.1969 г. Пол: Ж“. Накрая, в третата колона се намират „[о]снования за посочване“.

13 На основание член 215, параграф 2 ДФЕС и Решение 2011/172 Съветът приема Регламент (ЕС) № 270/2011 от 21 март 2011 година относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на положението в Египет (ОВ L 76, стр. 4). В член 2, параграфи 1 и 2 от него са възпроизведени по същество разпоредбите на член 1, параграфи 1 и 2 от Решение 2011/172. Към този регламент е прикрепено „Приложение I“, идентично на приложението към Решение 2011/172. Както става ясно от неговото съображение 2, той е бил приет, тъй като мерките, въведени с Решение 2011/172, „попада[ли] в обхвата на [ДФЕС, поради което] за тяхното прилагане [бил] необходим нормативен акт на равнището на Съюза“.

14 На 22 март 2011 г. Известие на вниманието на лицата, към които се прилагат ограничителните мерки, предвидени в Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011 е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* (ОВ C 90, стр. 3).

15 В хода на производството Съветът на два пъти продължава прилагането на предвидените в Решение 2011/172 мерки. Най-напред с Решение 2012/159/ОВППС от 19 март 2012 г. за изменение на Решение 2011/172 (ОВ L 80, стр. 18) той продължава прилагането на тези мерки до 22 март 2013 г. След това с Решение 2013/144/ОВППС от 21 март 2013 г. за изменение на Решение 2011/172 (ОВ L 82, стр. 54) той продължава действието на посочените мерки до 22 март 2014 г.

Производство и искания на страните

16 На 20 май 2011 г. г-н Ahmed Abdelaziz Ezz и неговите съпруги, тоест г-жа Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, г-жа Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin и г-жа Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar (наричани по-нататък съответно „първият жалбоподател“, „втората жалбоподателка“, „третата жалбоподателка“ и „четвъртата жалбоподателка“) подават в секретариата на Общия съд настоящата жалба, с която молят Общия съд:

— да отмени Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011 в частите, които се отнасят до тях,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

17 На 29 юли 2011 г. Съветът представя своята писмена защита. Той моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

18 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 11 август 2011 г., Европейската комисия иска да встъпи в подкрепа на исканията на Съвета.

19 Писмената реплика и писмената дуплика са представени съответно от жалбоподателите на 29 септември 2011 г., а от Съвета на 23 ноември 2011 г.

20 С определение от 14 октомври 2011 г. председателят на трети състав на Общия съд допуска Комисията да встъпи в съдебното производство в подкрепа на исканията на Съвета.

21 С акт, заведен от секретариата на Общия съд на 25 ноември 2011 г., Комисията посочва, че не възнамерява да представя писмено становище при встъпване.

22 По предложение на съдията докладчик Общият съд (трети състав) решава да започне устната фаза на производството. Посредством процесуално-организационни действия той иска от жалбоподателите и от Съвета да представят различни документи.

23 С актове, заведени в секретариата на Общия съд съответно на 19 и 20 февруари 2013 г., Съветът и жалбоподателите изпълняват това искане.

24 С актове, заведени в секретариата на Общия съд на 5 март 2013 г., жалбоподателите представят нови доказателства.

25 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 12 март 2013 г.

От правна страна

26 С Решение 2011/172, прието на основание член 29 ДЕС, се въвежда замразяване на активи. То съдържа пет члена. В член 1, параграф 1 са определени критериите, на които дадено лице трябва да отговаря, за да бъде предмет на това замразяване на активи. В член 1, параграфи 2, 5 и 6 е уточнен обхватът на това замразяване. В член 1, параграфи 3 и 4 са определени случаите, в които е възможно да се допуснат изключения. В член 2, от една страна, е определен компетентният орган, който да посочи лицата, отговарящи на определените в член 1, параграф 1 критерии, и от друга страна, той въвежда по-конкретно процесуалните правила, приложими за подобно посочване. От своя страна член 3 предвижда формалните правила, които следва да се спазят при посочване на дадено лице като отговарящо на определените в член 1, параграф 1 критерии. Член 4, който няма обвързващ характер, насърчава третите страни да приемат аналогични мерки. Накрая, член 5 определя периода, през който решението е приложимо. В крайна сметка членове 1—3 и 5 от Решение 2011/172 се прилагат към обективно определени положения и поражда задължителни правни последици спрямо категория лица, посочени общо и абстрактно. Що се отнася до приложението към Решение 2011/172, то изброява поименно 19 физически лица, които според Съвета отговарят на определените в член 1, параграф 1 критерии. Така това приложение представлява набор от индивидуални мерки, насочени към изпълнението на този член.

27 Регламент № 270/2011 има структура, сходна с тази на Решение 2011/172. Важно е да се отбележи по-специално, че неговото приложение I, което е идентично на приложението към Решение 2011/172, се явява мярка за изпълнение на член 2, параграф 1 от него, чийто текст е аналогичен на този на член 1, параграф 1 от Решение 2011/172.

28 В конкретния случай жалбоподателите искат отмяната на Решение 2011/172 и на Регламент № 270/2011 в частта им, отнасяща се до тях. По-точно те искат отмяната на приложението към Решение 2011/172 и на приложение I към Регламент № 270/2011, доколкото в тези приложения са посочени техните имена. В подкрепа на тяхната жалба те повдигат осем правни основания.

1. *По първото правно основание, изведено от това, че Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011 са лишени от нормативна основа*

29 Жалбоподателите изтъкват в писмената реплика, че Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011 са лишени от нормативна основа.

30 Всъщност според жалбоподателите „договорът не предоставя никаква нормативна основа за мярка, налагаща пълното и неопределено замразяване на активи на лица в Европейския съюз с единствената цел да помогне на властите на страна извън Европейския съюз да събере активите вследствие на редица съдебни производства“. Впрочем според тях от съдебната практика относно членове 60 ЕО и 301 ЕО следва, че член 215 ДФЕС допуска Съветът да налага ограничителни мерки на физически лица само когато съществува достатъчна връзка между тези лица и правителството на трета страна, тоест нейните ръководители и свързаните с тях лица. В

конкретния случай обаче Съветът дори не претендира, че към датата на приемане на обжалваните актове те упражняват ръководни функции в Египет или че са свързани с лица, имащи подобни функции.

Що се отнася до обхвата на доводите на жалбоподателите

31 Както беше посочено в точка 28 по-горе, жалбоподателите искат единствено отмяната на приложението към Решение 2011/172 и на приложение I към Регламент № 270/2011. Тези приложения обаче са приети не пряко въз основа на разпоредба на договорите, а в приложение съответно на член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 и на член 2, параграф 1 от Регламент № 270/2011. По този начин, като се позовават на нарушение на договорите, на практика жалбоподателите повдигат две възражения за незаконосъобразност по смисъла на член 277 ДФЕС: те оспорват законосъобразността на член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 и на член 2, параграф 1 от Регламент № 270/2011 с оглед на договорите.

32 От изложеното в точка 30 по-горе следва, че жалбоподателите представят специфични доводи в подкрепа на всяко от тези две възражения за незаконосъобразност: в подкрепа на възражението за незаконосъобразност, свързано с член 1, параграф 1 от Решение 2011/172, те изтъкват по същество, че този член не можел да бъде приет въз основа на член 29 ДЕС, при положение че единствената цел на въведеното с него замразяване на активи е да помогне на египетските власти да съберат средствата вследствие на различни съдебни производства; от друга страна, в подкрепа на възражението за незаконосъобразност, свързано с член 2, параграф 1 от Регламент № 270/2011, жалбоподателите препращат към съдебната практика относно членове 60 ЕО и 301 ЕО и поддържат, че член 215 ДФЕС допуска Съветът да налага ограничителни мерки на физически лица само в хипотеза, в която те не попадат, тоест когато съществува достатъчна връзка между тези лица и правителството на трета страна.

Що се отнася до възражението за незаконосъобразност, свързано с член 1, параграф 1 от Решение 2011/172

33 Преди да се разгледа възражението за недопустимост, свързано с член 1, параграф 1 от Решение 2011/172, следва най-напред да се определи смисълът и обхватът на член 29 ДЕС.

Смисъл и обхват на член 29 ДЕС

34 Дял V от Договора за ЕС обхваща две глави. Първата обединява „Общи разпоредби относно външната дейност на Съюз“, а втората — „Специфични разпоредби относно общата външна политика и политика на сигурност“.

35 Съгласно член 23 ДЕС, който спада към глава 2 от дял V:

„Дейността на Съюза на международната сцена, съгласно настоящата глава, се основава на принципите, преследва целите и се провежда в съответствие с общите разпоредби, предвидени в глава 1“.

36 Съгласно член 21 ДЕС, който спада към глава 1 от дял V:

„1. Дейността на Съюза на международната сцена се ръководи от основополагащите принципи за неговото създаване, развитие и разширяване, които той цели да насърчава в останалата част от света: демокрацията, правовата държава, универсалността и неделимостта на правата на

човека и на основните свободи, зачитането на човешкото достойнство, принципите на равенство и солидарност и зачитането на принципите на Устава на Организацията на обединените нации и на международното право.

[…]

2. Съюзът определя и провежда общи политики и действия и допринася за осигуряването на висока степен на сътрудничество във всички области на международните отношения, с цел:

[…]

б) утвърждаване и укрепване на демокрацията, правовата държава, правата на човека и принципите на международното право;

[…]

г) подпомагане на устойчивото развитие в икономическо и социално отношение и в областта на опазването на околната среда в развиващите се страни, с основна цел изкореняване на бедността; […]

3. Съюзът спазва принципите и следва целите, изброени в параграфи 1 и 2, при разработването и провеждането както на външната си дейност в различните области, обхванати от настоящия дял и пета част на Договора за функционирането на Европейския съюз [посветена на външната дейност на Съюза] […]“.

37 Съгласно член 24, параграф 1 от ДЕС:

„Компетентността на Съюза в областта на общата външна политика и политика на сигурност обхваща всички области на външната политика, както и всички въпроси, свързани със сигурността на Съюза, включително постепенното формиране на обща отбранителна политика, която може да прерасне в обща отбрана. […]“.

38 Съгласно член 25 ДЕС:

„Съюзът провежда общата външна политика и политика на сигурност, като:

[…]

б) приема решения, които определят:

i) действията, които Съюзът следва да предприеме;

ii) позициите, които Съюзът следва да заеме;

iii) реда и условията за прилагане на решенията, посочени в подточки i) и ii) […]“.

39 Съгласно член 28, параграф 1, първа алинея от ДЕС:

„Когато международното положение налага оперативно действие от страна на Съюза, Съветът приема необходимите решения. Те определят задачите, обхвата и средствата, които трябва да се предоставят на Съюза, условията за изпълнението им и, ако е необходимо, тяхната продължителност.

[…]“.

40 Съгласно член 29 ДЕС:

„Съветът приема решения, които определят подхода на Съюза по отделен въпрос от географско или тематично естество. […]“.

41 От съвместния прочит на тези разпоредби следва, че представляват „позиции на Съюза“ по смисъла на член 29 ДЕС решенията, които, първо, се вписват в рамките на общата външна политика и политика на сигурност (ОВППС), както тя е определена в член 24, параграф 1 ДЕС, второ, са свързани с „отделен въпрос от географско или тематично естество“, и трето, нямат характера на „оперативни действия“ по смисъла на член 28 ДЕС.

42 Така понятието „позиция на Съюза“ може да бъде тълкувано широко, при което, стига посочените в точка 41 по-горе условия да са изпълнени, могат по-конкретно да бъдат приети на основание член 29 ДЕС не само програмните актове или обикновените изразени намерения, но и решенията, предвиждащи мерки, които са от естество да изменят пряко правното положение на частноправни субекти. Това впрочем е потвърдено в текста на член 275, втора алинея ДФЕС.

43 Жалбоподателите не оспорват пряко заключението, изведено от двете предходни точки. Те се ограничават с твърдението, че решение, имащо за предмет да помогне на чуждестранни органи да съберат активите вследствие на различни съдебни производства, не може да бъде прието въз основа на член 29 ДЕС. Все пак и при всички случаи Общият съд не би могъл да изключи a priori вероятността решение от този вид да отговаря на трите критерия, посочени в точка 41 по-горе, и по-специално да се впише в рамките на ОВППС.

Спазване на предвиденото в член 29 ДЕС

44 В конкретния случай, на първо място, както следва от съображение 1 от него, Решение 2011/172 цели, от една страна, да „подкрепя мирния и организиран преход към гражданско и демократично правителство в Египет на основата на правовия ред, при пълно зачитане на правата на човека и на основните свободи“, и от друга страна, да окаже подкрепа на „усилията за създаване на икономика, която укрепва социалното сближаване и насърчава развитието“. Така това решение се вписва в рамките на политика за подкрепа на новите египетски власти, имаща за цел да насърчи както политическата, така и икономическата стабилизация на Египет, и по-специално да помогне на властите на тази страна в борбата срещу присвояването на държавни средства. Следователно то произтича напълно от ОВППС и отговаря на целите, посочени в член 21, параграф 2, букви б) и г) ДЕС.

45 Второ, с оглед на неговия предмет Решение 2011/172 е свързано с „отделен въпрос от географско или тематично естество“. Всъщност неговото заглавие, както и неговите съображения показват, че то е прието с оглед на „положението“ в трета страна, тоест в Арабска република Египет.

46 Трето, посоченото решение няма характера на оперативно действие по смисъла на член 28 ДЕС, доколкото то не предполага гражданска или военна операция, водена от една или няколко държави членки извън Съюза.

47 От всичко гореизложено следва, че член 1 от Решение 2011/172 отговаря на трите критерия, изброени в точка 41 по-горе, поради което то е могло да бъде законно прието въз основа на член 29 ДЕС.

Що се отнася до възражението за незаконосъобразност, свързано с член 2, параграф 1 от Регламент № 270/2011

48 Съгласно член 215 ДФЕС:

„1. Когато решение, прието съгласно глава 2 на дял V от Договора за Европейския съюз, предвижда прекъсването или ограничаването, изцяло или частично, на икономическите и финансови отношения с една или няколко трети страни, Съветът, като действа[…] с квалифицирано мнозинство, по съвместно предложение на върховния представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност и на Комисията, приема необходимите мерки. Той информира за това Европейския парламент.

2. Когато решение, прието съгласно глава 2 на дял V от Договора за Европейския съюз, предвижда това, Съветът може да приеме, съгласно процедурата, посочена в параграф 1, ограничителни мерки по отношение на физически или юридически лица, недържавни групи или образувания.

3. Актовете, посочени в настоящия член, съдържат необходимите разпоредби по отношение на правните гаранции“.

49 В конкретния случай Регламент № 270/2011 е бил приет на основание член 215, параграф 2 ДФЕС и на Решение 2011/172. Противно обаче на твърдяното от жалбоподателите, член 215, параграф 2 ДФЕС не свежда своето приложно поле до решенията, насочени към ръководителите на трети страни или към свързаните с тях лица. Той може да послужи за нормативна основа за приемане на ограничителни мерки срещу всяко едно лице, независимо от неговата длъжност, стига тези мерки да са предвидени в решение, прието в рамките на ОВППС.

50 В конкретния случай обаче се налага констатацията, че текстът на член 2, параграф 1 от Регламент № 270/2011, който определя приложното поле на въведеното с този регламент замразяване на активи, възпроизвежда разпоредбите на член 1, параграф 1 от Решение 2011/172. Вследствие на това замразяването на активи, което той въвежда, е било предвидено с решение, взето в рамките на ОВППС, и отговаря на условията по член 215, параграф 2 ДФЕС.

51 Впрочем това заключение не може да бъде поставено под въпрос с позоваването на съдебната практика относно членове 60 ЕО и 301 ЕО.

52 Наистина, според съдебната практика член 60 ЕО и член 301 ЕО, приложими преди влизането в сила на Договора от Лисабон, не предвиждат изрично или мълчаливо правомощия за действие за налагане на ограничителни мерки по отношение на лица или образувания, които по никакъв начин не са свързани с управляващия режим на трета страна (Решение на Съда от 3 септември 2008 г. по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, Сборник, стр. I-6351, точка 216). Така налагането на подобни мерки преди влизането в сила на Договора от Лисабон трябвало да се основава едновременно на членове 60 ЕО, 301 ЕО и 308 ЕО (Решение на Съда по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 216 и Решение на Съда от 19 юли 2012 г. по дело Парламент/Съвет, C-130/10, точка 53).

53 При все това, Договорът от Лисабон променя състоянието на правото, като въвежда нов член 215 ДФЕС. Всъщност, ако параграф 1 на този член от ДФЕС обхваща областите, преди това визирани от членове 60 ЕО и 301 ЕО (Решение по дело Парламент/Съвет, точка 52 по-горе, точка 52), неговият параграф 2, на който се основава Регламент № 270/2011, оправомощава Съветът да приема посредством акт, предвиден в член 288 ДФЕС, ограничителни мерки по отношение на всяко „физическо или юридическо лице“, „недържавно образувание“ или всяка „група“ единствено при условие че прието въз основа на глава 2 от

дял V от Договора за ЕС решение предвижда подобни мерки. С други думи, ако това последно условие е изпълнено, член 215, параграф 2 ДФЕС позволява по-специално на Съвета да приема, както беше посочено в точка 49 по-горе, актове, налагащи ограничителни мерки по отношение на адресати, които нямат никаква връзка с управляващия режим на трета страна.

54 Следователно първото правно основание трябва при всички случаи да се отхвърли, без да е необходимо произнасяне по въпроса дали неговото представяне в писмената реплика е закъсняло (вж. по аналогия Решение на Съда от 28 юли 2011 г. по дело Mediaset/Комисия, C-403/10 P, непубликувано в Сборника, точка 51; Решение на Общия съд от 1 декември 1999 г. по дело Boehringer/Съвет и Комисия, T-125/96 и T-152/96, Recueil, стр. II-3427, точка 143).

2. *По второто правно основание, изведено от неспазване на критериите за вписване на имената на някои лица в списъците, приложени към Решение 2011/172 и към Регламент № 270/2011*

55 Жалбоподателите сочат, че основанието, на което техните имена са вписани в списъка, приложен към Решение 2011/172, не е сред предвидените в член 1 от това решение. Те добавят, че основанието, на което техните имена са вписани в списъка, посочен в приложение I към Регламент № 270/2011, не е сред предвидените в член 2 от същия регламент.

56 В отговор на настоящото правно основание следва най-напред да се определят критериите, които Съветът трябва да спази, когато решава да впише имената на лица или образувания в списъка, приложен към Решение 2011/172, и да се определи основанието, на което имената на жалбоподателите са вписани в посочения списък.

Що се отнася до критериите за включване в списъка, приложен към Решение 2011/172

57 Член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 в текста на английски език, който е езикът на производството, предвижда замразяване на активи по отношение на следните лица: „persons having been identified as responsible for misappropriation of Egyptian State funds, and natural or legal persons, entities or bodies associated with them, as listed in the Annex“. С други думи, в текста на този език на Решение 2011/172 е направено позоваване, от една страна, на лицата, които са „идентифицирани“ като отговорни за присвоявания на държавни средства на Египет, и от друга страна, на свързаните с тях лица.

58 При все това, както жалбоподателите отбелязват в писмо от 13 май 2011 г., адресирано до Съвета, в текста на френски език на Решение 2011/172 е направено позоваване на лицата, „за които е установено“, че са отговорни за присвоявания на държави средства в Египет, а не както е в текста на английски език — на лицата, „идентифицирани“ (identified) като отговорни за извършването на подобни деяния.

59 Тук е налице значително разминаване между текстовете на двата езика.

60 Всъщност изглежда, че в текста на френски език е възприето стриктно схващане на термините от член 1, параграф 1 от Решение 2011/172. Използването на глагола „признавам“, свободно използван в правния език във връзка с прилагателното „виновен“, цели да укаже, че лицата, визирани в член 1, параграф 1, са „признати“ официално за виновни за присвоявания на държавни средства на Египет и за съучастие в подобни присвоявания, като по принцип това признаване на виновността трябва да е направено от наказателна юрисдикция.

61 За сметка на това английският текст позволява широко тълкуване на предвиденото в член 1, параграф 1 от Решение 2011/172. Всъщност в текста на този език използването на глагола „идентифицирам“, по-неточен от глагола „признавам“, навежда на мисълта, че въз основа на

съгласувани данни самият Съвет извършва „идентификация“ на лицата, които могат да бъдат квалифицирани като „отговорни“ за присвояването на държавни средства на Египет, както и тази на свързаните с тях лица.

Относно необходимостта от тълкуване на член 1, параграф 1 от Решение 2011/172

62 Според постоянната съдебна практика необходимостта от еднакво тълкуване на актовете на Съюза изключва изолираното разглеждане на даден текст в случай на съмнение, като изисква, напротив, той да се тълкува и прилага в светлината на съществуващите текстове на останалите официални езици (вж. Решение на Съда от 17 ноември 2011 г. по дело Homawoo, C-412/10, Сборник, стр. I-11603, точка 28 и цитираната съдебна практика).

63 Освен това в случай на несъответствия между текстовете на различните езици от правото на Съюза разглежданата разпоредба трябва да се тълкува в зависимост от общата структура и целите на правната уредба, от които тя е част (вж. Решение на Съда от 26 април 2012 г. по дело DR и TV2 Danmark, C-510/10, точка 45 и цитираната съдебна практика).

64 В конкретния случай, макар и само поради съществуващите различия между английския и френския текст, е необходимо член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 да се тълкува в светлината на текстовете на всички негови езици. Това тълкуване трябва да отчита общата структура и целите на правната уредба, от която тези разпоредби са част.

Относно тълкуването на член 1, параграф 1 от Решение 2011/172

65 Най-напред, налага се констатацията, че в по-голямата част от езиците на Съюза, различни от английския и френския, формулировката на член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 е аналогична на тази на английския текст.

66 По-нататък, както беше посочено в точка 44 по-горе, Решение 2011/172 цели по-конкретно да помогне на египетските власти в борбата с присвояването на държавни средства, като замрази активите на лица, които могат да бъдат, според английския текст „идентифицирани“ (identified) или според френския текст „признати“ за „отговорни“ за подобни деяния. Ако обаче Съветът трябва да изчака постановяването на наказателни присъди срещу тези лица от египетските юрисдикции, полезното действие на Решение 2011/172 би било сериозно застрашено. Всъщност в подобна хипотеза засегнатите лица биха разполагали в хода на наказателното производство с необходимото време да прехвърлят своите активи в държави, които не осъществяват никаква форма на сътрудничество с египетските власти.

67 При това положение на член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 трябва да се даде широко тълкуване. Следователно тази разпоредба трябва да бъде тълкувана в смисъл, че тя визира пет отделни кръга лица. Първият се състои от лица, които вследствие на съдебно производство са осъдени като виновни за „присвояване на държавни средства на Египет“. Вторият се състои от „свързани“ с тях лица в тесен смисъл, тоест лица, които са признати от наказателна юрисдикция за техни съучастници. От своя страна третият кръг обхваща лицата, срещу които е образувано наказателно производство за деяния „присвояване на държавни средства на Египет“. Четвъртият кръг обединява лицата, срещу които е образувано наказателно производство в качеството им на свързани лица (тоест в качеството на съучастници) на тези, които са упрекнати в извършването на подобни деяния. Петият съответства на всички лица, срещу които са образувани съдебни производства, свързани с наказателните производства срещу деянията „присвояване на държавни средства на Египет“, които в това си качество могат да бъдат квалифицирани като лица, свързани със субектите, срещу които са образувани тези наказателни производства. Този пети кръг лица обединява по-конкретно тези, които евентуално без да знаят,

са се възползвали от приходите от „присвояване на държавни средства на Египет“ и в това им качество са им наложени охранителни мерки, постановени от съд и целящи запазването на активите, получени от посочените присвоявания.

Относно съвместимостта на тълкуването на Решение 2011/172 с принципите или правните норми от по-висок ранг

68 Според постоянната съдебна практика, когато е необходимо да се даде тълкуване на текст на вторичното право, той трябва да се тълкува, доколкото е възможно, в посока на съответствието му с разпоредбите на Договорите и другите норми, имащи същата юридическа стойност като тях (Решение на Съда от 10 септември 1996 г. по дело Комисия/Германия, C-61/94, Recueil, стр. I-3989, точка 52; Решение на Общия съд от 13 април 2011 г. по дело Германия/Комисия, T-576/08, Сборник, стр. II-1578, точка 103).

69 В настоящия случай следва да се провери дали даденото в точка 67 по-горе широко тълкуване на член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 е съвместимо с принципа, според който разпоредбите, предвиждащи административни санкции, трябва да се тълкуват стриктно, както и с принципа на презумпцията за невиновност.

– По отношение на принципа, според който разпоредбите, предвиждащи административни санкции, трябва да се тълкуват стриктно

70 Според съдебната практика принципът на законност на престъплението и наказанието, прогласен в член 49, параграф 1, първо изречение от Хартата на основните права на Европейския съюз, изисква наказателният закон да не се прилага разширително в ущърб на преследваното лице (Решение на Съда от 12 декември 1996 г. по дело X, C-74/95 и C-129/95, Recueil, стр. I-6609, точка 25).

71 Този принцип обаче може да се изтъкне не само срещу решенията, с които се налагат наказателни санкции в тесен смисъл, но и срещу такива, с които се налагат административни санкции (вж. в този смисъл Решение на Съда от 29 март 2011 г. по дело ThyssenKrupp Nirosta/Комисия, C-352/09 P, Сборник, стр. I-2359, точка 80).

72 По-нататък, принципът на законност на престъплението и наказанието налага да не се прилагат разширително разпоредбите, предвиждащи административни санкции, в ущърб на лицето, срещу което са насочени.

73 При това положение, ако Решение 2011/172 предвиждаше административни санкции и по този начин влизаше в приложното поле на член 49, параграф 1, първо изречение от Хартата на основните права, то би трябвало да бъде тълкувано стриктно.

74 Това обаче не е така в настоящия случай.

75 Всъщност предписанията на член 49, параграф 1, първо изречение от Хартата на основните права са идентични с тези на член 7, параграф 1, първо изречение от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. В съответствие с член 52, параграф 3 от Хартата на основните права те трябва да бъдат тълкувани в светлината на практиката на Европейския съд по правата на човека (наричан по-нататък „ЕСПЧ“).

76 Според тази съдебна практика обаче член 7 от посочената конвенция не може да бъде надлежно изтъкнат в подкрепа на оспорването на „наказание“ . Началният момент на всяка преценка за наличието на „наказание“ се състои в определяне дали въпросната мярка е наложена вследствие на осъждане за извършено „правонарушение“. В това отношение са релевантни и други фактори,

по-конкретно квалификацията на разглежданата мярка в приложимото право, нейното естество и цел, свързаните с нейното налагане и изпълнение производства, както и нейната тежест. При все това тежестта на мярката не е решаваща, тъй като множество наказателни мерки с превантивен характер могат да имат значително отражение върху засегнатото лице (ЕСПЧ, Решение от 17 декември 2009 г. по дело M. с/у Германия, № 19359/04, § 120).

77 В конкретния случай, първо, нито една разпоредба от правото на Съюза не придава наказателен характер на въведеното с член 1 от Решение 2011/172 замразяване на активи.

78 Второ, разпоредбите, въвели режима на това замразяване на активи, не целят нито да накажат, нито да попречат на повтарянето на някакво поведение. Те имат за предмет единствено да запазят активите, държани от лицата, образуванията и органите, посочени в член 1 от Решение 2011/172 в съответствие с целите, споменати в член 21, параграф 2, букви б) и г) ДЕС (вж. точка 44 по-горе) (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Общия съд от 11 юли 2007 г. по дело Sison/Съвет, T-47/03, непубликувано в Сборника, точка 101 и Решение на Общия съд от 7 декември 2010 г. по дело Fahas/Съвет, T-49/07, Сборник, стр. II-5555, точка 67).

79 Трето, последиците от тези разпоредби са ограничени във времето и са обратими: в съответствие с член 5 от Решение 2011/172 замразяването на активи, което те предвиждат, трябва да се приложи през определен период и Съветът, който е натоварен с постоянното проследяване на това замразяване, може да реши да го прекрати във всеки момент.

80 По-нататък, това замразяване на активи не представлява административна санкция, нито влиза в приложното поле на член 49, параграф 1, първо изречение от Хартата на основните права.

81 От това следва, че принципът, според който разпоредбите, въвеждащи административни санкции, трябва да бъдат тълкувани стриктно, не забранява на Общия съд да възприеме широко тълкуване на член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 като даденото в точка 67 по-горе.

– По отношение на принципа на презумпцията за невиновност

82 Безспорно е вярно, че принципът на презумпцията за невиновност е прогласен в правния ред на Съюза в член 48, параграф 1 от Хартата на основните права. Този принцип обаче, който в съответствие с член 52, параграф 3 от посочената харта трябва да бъде тълкуван в светлината на практиката на ЕСПЧ, налага, че никой представител на публичната власт няма да обяви лице за виновно в извършването на правонарушение, преди вината на това лице да бъде установена от съд (вж. Решение на ЕСПЧ от 10 февруари 1995 г. по дело Allenet de Ribemont, серия A, № 308, § 35 и 36 и Решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело Lizaso Azconobieta с/у Испания, № 28834/08, § 37). Впрочем посоченият принцип се нарушава от изявления или решения, които отразяват идеята, че лицето е виновно, карат обществеността да вярва в неговата вина или предрешават преценката на фактите от компетентния съд (вж. ЕСПЧ, Решение от 21 септември 2006 г. по дело Pandy с/у Белгия, № 13583/02, § 42 и ЕСПЧ, Решение от 18 октомври 2011 г. по дело Păvălache с/у Румъния, № 38746/03, § 116).

83 При все това с приемането на Решение 2011/172 Съветът от своя страна не е признал посочените в член 1, параграф 1 лица за виновни за извършване на деянията, наказуеми по египетското наказателно право или по правото на една държава членка на Съюза. Освен това той не е накарал „обществеността“ да вярва погрешно във виновността на тези лица. Накрая, той не е предрешил преценката на фактите от компетентния съд в Египет. Той се е задоволил с уточнението, че по отношение на различни категории лица, напомнени в точка 67 по-горе, е извършено замразяване на техните активи, което само по себе си, както беше посочено в точка 77 по-горе, е нямало наказателен характер.

84 От това следва, че принципът на презумпцията за невиновност допуска даденото в точка 67 по-горе тълкуване на член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Общия съд от 2 септември 2009 г. по дело El Morabit/Съвет, T-37/07 и T-323/07, непубликувано в Сборника, точка 40).

Що се отнася до основанието, на което името на жалбоподателите е вписано в списъка, приложен към Решение 2011/172

Относно необходимостта от тълкуване на основанието, на което името на жалбоподателите е вписано в списъка, приложен към Решение 2011/172

85 Следва да се напомни, че вписването на името на жалбоподателите в списъка, приложен към Решение 2011/172, довежда до замразяване на активите им, условията за което са определени в членове 1, 2, 3 и 5 от същото това решение. Впрочем следва да се отбележи, че приложението към Решение 2011/172 е публикувано на всички официални езици на Съюза.

86 В английския текст на това приложение е уточнено, че активите на жалбоподателите са замразени, на основание че срещу всеки от тях е образувано съдебно производство от египетските власти относно присвояване на държавни средства въз основа на Конвенцията на ООН срещу корупцията („judicial proceedings by the Egyptian authorities in respect of the misappropriation of State Funds on the basis of the United Nations Convention against corruption“). Следователно в текста на този език се прави позоваване на обикновени съдебни „производства“, насочени срещу жалбоподателите. При пълната липса на уточнение в това отношение следва да се приеме, че тези производства могат да бъдат само свързани с наказателни производства срещу деянията „присвояване на държавни средства на Египет“.

87 За сметка на това, във френския текст на приложението към Решение 2011/172, на който, както беше отбелязано в точка 58 по-горе, жалбоподателите се позовават в писмо от 13 май 2011 г. до Съвета, е посочено, че те са предмет на „съдебно преследване от страна на египетските власти във връзка с присвояване на държавни средства, съгласно Конвенцията на ООН срещу корупцията“. При прочита на този текст изглежда, че замразяването на активите на жалбоподателите е направено поради наличието на наказателно по естеството му „преследване“, насочено срещу тях за деянието присвояване на държавни средства.

88 Така между френския и английския текст на приложението към Решение 2011/172 има значително разминаване.

89 При наличието обаче на различия между текстовете на някои езици на индивидуален акт, адресиран до лице, попадащо под юрисдикцията на трета страна, този акт трябва да се тълкува, като се отчитат, от една страна, другите езикови редакции и от друга страна, общата структура и целите на правната уредба, въз основа на която той е бил приет.

90 Впрочем от постоянната съдебна практика следва, че акт за прилагане трябва да се тълкува, доколкото е възможно, в съответствие с разпоредбите на основния акт (вж. в този смисъл Решение по дело Комисия/Германия, точка 68 по-горе, точка 52 и цитираната съдебна практика).

91 В конкретния случай, както беше изложено в точка 26 по-горе, приложението към Решение 2011/172 представлява набор от индивидуални решения за изпълнението на член 1, параграф 1 от същото това решение. Следователно посоченото в приложението основание, на което активите на жалбоподателите са замразени, трябва да се тълкува в съответствие с изведените в предходните две точки принципи.

Относно тълкуването на основанието, на което името на жалбоподателите е вписано в списъка, приложен към Решение 2011/172

92 Най-напред следва да се отбележи, че текстовете на различните езици на приложението към Решение 2011/172 могат да бъдат групирани в две групи със сходна значимост: на някои официални езици на Съюза това приложение има аналогична на английския текст формулировка, докато на други официални езици неговият текст е близък до френския текст. Следователно от сравняването на текстовете на различните езици на посоченото приложение няма никаква полза: то не разкрива намерението на автора на акта, нито извежда на преден план евентуална печатна грешка, допусната на един или повече езици.

93 По-нататък изглежда, че при разглеждане на който и да е езиков вариант основанието, на което активите на жалбоподателите са замразени и което е посочено в приложението към Решение 2011/172, е съобразено с член 1, параграф 1 от същото това решение, както той е тълкуван в точка 67 по-горе. Всъщност този член предвижда да се замразят не само активите на лицата, срещу които на лично основание е образувано наказателно „производство“ в Египет за присвояване на държавни средства, но и по-конкретно активите на лицата, срещу които в същата страна са образувани обикновени „съдебни производства“ (judicial proceedings), свързани с наказателните производства за „присвояване на държавни средства на Египет“.

94 Накрая, следва да се отбележи, че член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 позволява замразяване на активите на пет категории лица (вж. точка 67 по-горе). Френският текст на приложението към него обаче позволява да се визира само една от тези категории, тоест тази на лица, наказателно преследвани за деянието „присвояване на държавни средства на Египет“ (вж. точка 87 по-горе). Колкото до английския текст на посоченото приложение, то обхваща три категории лица, тоест, освен лицата, наказателно преследвани за деянието „присвояване на държавни средства на Египет“, тези, преследвани в качеството на съучастници в извършването на подобни деяния, и тези, срещу които са образувани съдебни производства, свързани с наказателните производства за „присвояване на държавни средства на Египет“ (вж. точка 86 по-горе). Така текстът на този език придава на основанието за вписване на жалбоподателите в списъка, приложен към Решение 2011/172, смисъл и обхват, които са от естество да покрият в по-голяма степен приложното поле на член 1, параграф 1 от посоченото решение. Следователно той отговаря най-добре на преследваната с този член цел.

95 Ето защо в съответствие с английския текст следва да се приеме, че Съветът е искал да замрази активите на жалбоподателите, на основание че срещу тях в Египет е образувано съдебно производство, имащо връзка, без значение каква, с разследване на присвояване на държавни средства.

Що се отнася до спазването на критериите по член 1, параграф 1 от Решение 2011/172

96 Съгласно критериите по член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 в приложения към Решение 2011/172 списък могат да бъдат вписани имената на лицата, спадащи към петте категории, посочени в точка 67 по-горе.

97 В конкретния случай, както беше уточнено в точка 95 по-горе, Съветът е вписал имената на жалбоподателите в списъка, приложен към Решение 2011/172, на единственото основание, че срещу тях в Египет е образувано съдебно производство, имащо връзка с разследване на присвояване на държавни средства.

98 Както обаче беше посочено в точки 94 и 95 по-горе, подобно основание е сред посочените в член 1, параграф 1 от същото това решение. Всъщност то препраща към три от петте хипотези, предвидени в този член.

99 От това следва, че с вписването на имената на жалбоподателите в списъка, приложен към Решение 2011/172, Съветът не е нарушил критериите, прогласени от него самия в член 1, параграф 1 от същото това решение.

Що се отнася до спазването на критериите по член 2, параграф 1 от Регламент № 270/2011

100 Най-напред следва да се напомни, че структурата на Регламент № 270/2011 е аналогична на тази на Решение 2011/172, поради което съображенията, посочени в точка 26 по-горе, намират приложение, както беше изтъкнато в точка 27 по-горе, mutatis mutandis по отношение на Регламент № 270/2011 и на приложение I към него. При това положение лицата, визирани в посоченото приложение I, трябва да отговарят на критериите по член 2, параграф 1 от Регламент № 270/2011.

101 По-нататък следва да се отбележи, че тези критерии са идентични с предвидените в член 1, параграф 1 от Решение 2011/172. В това отношение формулировката на член 2, параграф 1 от Регламент № 270/2011 е сходна на тази на член 1, параграф 1 от Решение 2011/172, към който той впрочем препраща.

102 Накрая, основанията за вписване на имената на жалбоподателите в списъка, посочен в приложение I към Регламент № 270/2011, са идентични с тези, на които техните имена са били вписани в списъка, приложен към Решение 2011/172.

103 Вследствие на това поради причините, изложени по-горе, следва да се заключи, че в конкретния случай критериите по член 2, параграф 1 от Регламент № 270/2011 са спазени.

104 От всичко изложено дотук следва, че второто правно основание трябва да се отхвърли.

3. *По третото правно основание, изведено от нарушението на задължението за мотивиране*

105 Съгласно член 296, втора алинея ДФЕС „[п]равните актове са мотивирани […]“.

106 По силата на член 41, параграф 2, буква в) от Хартата на основните права правото на добра администрация включва по-специално „задължението на администрацията да мотивира своите решения“.

107 Според постоянната съдебна практика мотивите, които се изискват въз основа на член 296 ДФЕС и член 41, параграф 2, буква в) от Хартата на основните права, трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и с контекста, в който той е бил приет. Те трябва да излагат по ясен и недвусмислен начин съображенията на институцията, която е издала акта, така че да дадат възможност на заинтересованото лице да се запознае с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране трябва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай (вж. Решение на Съда от 15 ноември 2012 г. по дело Съвет/Bamba, C-417/11 P, точки 50 и 53 и цитираната съдебна практика).

108 Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 296 ДФЕС и на член 41, параграф 2, буква в) от Хартата на основните права, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя. Така, от една страна, увреждащият акт е достатъчно мотивиран, при положение че е издаден в познат за заинтересованото лице контекст, който му позволява да разбере обхвата на наложената му мярка (вж. Решение по дело Съвет/Bamba, точка 107 по-горе, точки 53 и 54 и цитираната съдебна практика). От друга страна, степента на

точност на мотивите на даден акт трябва да бъде съразмерна с действителните възможности, техническите условия и сроковете, при които той трябва да бъде приет (вж. Решение на Общия съд от 12 декември 2006 г. по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, T-228/02, Recueil, стр. II-4665, точка 141 и цитираната съдебна практика).

109 По-специално мотивите на мярка за замразяване на активи по принцип не могат да имат само обща и стереотипна формулировка (вж. в този смисъл Решение по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, точка 108 по-горе, точка 143). Обратно, с уговорките в точка 108 по-горе подобна мярка изисква да са посочени специфичните и конкретни причини, поради които Съветът счита, че съответната правна уредба е приложима спрямо заинтересованото лице (вж. Решение по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, точка 108 по-горе, точка 143 и цитираната съдебна практика; вж. в този смисъл Решение по дело Съвет/Bamba, точка 107 по-горе, точка 52).

110 В конкретния случай жалбоподателите изтъкват, че мотивите на Решение 2011/172 и на Регламент № 270/2011 не са достатъчни.

111 В подкрепа на това правно основание жалбоподателите сочат, на първо място, че Съветът не е посочил ясно причината, поради която той е приел, че те отговарят на критерия по член 1 от Решение 2011/172.

112 На второ място, жалбоподателите поддържат, че мотивите, дадени в приложението към Решение 2011/172, не са достатъчно конкретни. Всъщност в това приложение е изложено „общо твърдение във връзка със съдебни производства въз основа на непозната на жалбоподателите конвенция". При всички случаи според тях посоченото в това приложение не позволявало да се узнае причината, поради която Съветът счита, че ограничителните мерки продължават да са оправдани.

113 Все пак изглежда, че в Решение 2011/172 ясно е посочен член 29 ДЕС, въз основа на който то е прието. По-нататък от заглавието на приложението към Решение 2011/172 следва, че то съдържа „[с]писък на физическите и юридическите лица, образуванията и органите, посочени в член 1". Накрая, Регламент № 270/2011 е приет на основание член 215, параграф 2 ДФЕС. Колкото до приложение I към този регламент, в него ясно е посочено, че то съдържа „[с]писък на физическите и юридическите лица, образуванията и органите, посочени в член 2, параграф 1". По този начин Съветът е посочил еднозначно коя според него е правната основа на Решение 2011/172, на Регламент № 270/2011 и на приложенията към тези актове.

114 Впрочем от Решение 2011/172 и от Регламент № 270/2011 следва, че на жалбоподателите са били наложени ограничителни мерки „с оглед на положението в Египет" на основание образувано срещу тях съдебно производство в Египет, имащо връзка с разследвания на присвояване на държавни средства (вж. точка 86 по-горе). По този начин фактическите съображения, поради които Съветът е приел, че спрямо жалбоподателите трябва да се наложи замразяването на активи, предвидено в член 1, параграф 1 от Решение 2011/172, са достатъчно конкретни, за да могат те да оспорят точността им пред Съвета, а след това — пред Съда на Съюза. В допълнение, на английски език, използван от жалбоподателите в тяхната кореспонденция със Съвета, както и в хода на настоящото производство, тези съображения са еднозначни.

115 Впрочем тези съображения нямат стереотипен характер. В действителност те не възпроизвеждат текста на обща разпоредба. Освен това наистина те са еднакви със съображенията, поради които е наложена мярка замразяване на активи спрямо другите физически лица, посочени в приложението към Решение 2011/72, както и в приложение I към Регламент № 270/2011. При все това те целят да опишат конкретното положение на жалбоподателите, срещу които според Съвета — на същото основание, както спрямо други лица — са образувани съдебни производства, имащи връзка с разследване на присвояване на държавни средства.

116 От това следва, че в обжалваните актове са изложени правните и фактическите обстоятелства, които съставляват основанието за тях според издалите ги органи. Така техният текст ясно показва следваната от Съвета логика.

117 При тези условия третото правно основание следва да се отхвърли.

4. *По четвъртото правно основание, изведено от фактически грешки и от погрешна правна квалификация на фактите*

118 Както беше посочено по-горе, от приложението към Решение 2011/172, както и от приложение I към Регламент № 270/2011 следва, че на всеки от жалбоподателите е наложено замразяване на активи единствено на основание че срещу тях в Египет е образувано съдебно производство, имащо връзка с разследване на присвояване на държавни средства.

119 Жалбоподателите изтъкват по същество, че това основание е опорочено от фактически грешки и от погрешна правна квалификация на фактите. То се състои от две части.

120 С първата част жалбоподателите поддържат, че срещу втората, третата и четвъртата жалбоподателка няма образувани съдебни производства в Египет.

121 С втората част жалбоподателите твърдят, че макар и да е вярно, че срещу първия жалбоподател „понастоящем са образувани съдебни производства“, също така е вярно, че тези производства не се отнасят до присвоявания на държавни средства като споменатите в приложението към Решение 2011/172.

Що се отнася до първата част на правното основание

122 С писмо от 1 април 2011 г. жалбоподателите посочват на Съвета, че те предполагат, че името на първия жалбоподател е вписано в списъците в приложението към Решение 2011/172 и в приложение I към Регламент № 270/2011 вследствие на искане в този смисъл, направено от лице или орган от Египет. Впрочем те искат от Съвета, от една страна, да посочи кое е това лице или орган, и от друга страна, да представи копие от неговото искане и придружаващите го документи.

123 С писмо от 7 юни 2011 г. Съветът уточнява на адвокатите на жалбоподателите, че е получил „писмо от 13 февруари 2011 г. от египетския министър на външните работи, съдържащо искане на генералния прокурор на Египет за замразяване на активите на някои бивши министри и официални лица“, сред които бил първият жалбоподател. Към това писмо до Съвета е приложено копие на документ от 13 февруари 2011 г., върху което бил напечатан адресът на кабинета на египетския министър на външните работи. Този неподписан документ съдържал искане на генералния прокурор на Египет активите на „бивши министри, официални лица и граждани“ на Египет да бъдат замразени. Сред лицата, посочени в това искане, бил първият жалбоподател, но не и втората, третата и четвъртата жалбоподателка.

124 Междувременно с писмо от 13 май 2011 г. адвокатите на жалбоподателите искат от Съвета да им предостави по-специално всички доказателства, въз основа на които той е наложил на техните клиенти замразяване на активите. Впоследствие тези адвокати изпращат други две писма на Съвета на 9 юни и 15 юли 2011 г.

125 С писмо от 29 юли 2011 г. Съветът отговаря на писмата на адвокатите на жалбоподателите от 13 май, 9 юни и 15 юли 2011 г. В този отговор не се прави позоваване на евентуални съдебни производства, образувани срещу втората, третата и четвъртата жалбоподателка. В него единствено е посочено следното:

„[Те] са посочени в списъка на лицата, за които се отнася горепосочената молба за правна помощ от египетските власти (те фигурират под номера 2, 3 и 4 в приложения списък). В молбата е посочено, че заповеди за запор на активите на всички лица от списъка са били издадени от генералния прокурор на Египет и че тази заповед е била потвърдена от наказателната юрисдикция“.

126 Към това писмо на Съвета от 29 юли 2011 г. е приложена нота с референтен номер NV93/11/ms от 24 февруари 2011 г., с която посолството на Арабска република Египет в Брюксел (Белгия) моли върховния представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност да предаде на „компетентните съдебни органи“ молба за правна помощ, отправена от службата на генералния прокурор на Египет.

127 Към тази нота са приложени три документа.

128 Първият от тях е молбата за правна помощ, без дата и подпис. Тази молба, съставена на английски език, има за цел „замразяването, конфискацията и събирането на активите на някои бивши министри и официални лица“. Тя се позовава на „воденото от прокуратурата в Египет разследване по делата с номер 162 и 234 от 2010 г. […]; 34, 36, 38, 39, 55 и 70 от 2011 г. […], както и [по] делото с номер 137/2011 […] във връзка с деянията корупция, присвояване на държавни активи и пране на пари, извършени от бивши министри и официални лица“, и изброява петнадесет лица, сред които четиримата жалбоподатели. По-нататък в нея се посочва, от една страна, че генералният прокурор на Египет е решил да наложи запор на активите на така изброените лица и от друга страна, че този запор бил „потвърден от наказателната юрисдикция“.

129 Вторият приложен към нотата от 24 февруари 2011 г. документ представлява „списък на бившите официални лица, [на техните] съпруги и деца“, в който втората, третата и четвъртата жалбоподателка са посочени съответно на второ, трето и четвърто място.

130 Третият приложен към нотата от 24 февруари 2011 г. документ представлява резюме на обвиненията, насочени срещу първия жалбоподател по „дело номер 38 от 2011 г.“, което е споменато в молбата за правна помощ, описана в точка 128 по-горе. В този документ липсва дата. Впрочем той няма антетка и подпис. При все това, подобно на нотата от 24 февруари 2011 г. и всички други приложени към нея документи, върху него е положен печатът на посолството на Арабска република Египет в Брюксел.

131 В крайна сметка нито един от горепосочените документи не навежда на мисълта, че срещу втората, третата и четвъртата жалбоподателка са образувани наказателни производства в Египет за деянието присвояване на държавни средства.

132 За сметка на това в молбата за правна помощ, спомената в точка 128 по-горе, еднозначно е посочено, че на 24 февруари 2011 г., тоест по-малко от месец преди приемането на Решение 2011/172 и на Регламент № 270/2011, по отношение на всички жалбоподатели е издадена заповед на генералния прокурор на Египет за запор на техните активи, която е потвърдена от наказателна юрисдикция и е свързана с разследването на присвояването на държавни средства.

133 Впрочем жалбоподателите не представят никакво доказателство, което може да постави под съмнение верността на фактическите данни, указани в тази молба за правна помощ. Тъкмо обратното, решение на египетска юрисдикция, превод на което те представят в секретариата на

Общия съд на 5 март 2013 г., потвърждава, че към 30 януари 2013 г. на втората жалбоподателка все още е наложено замразяване на нейните активи. Освен това в хода на съдебното заседание жалбоподателите не оспорват наличието на горепосочената заповед за налагане на запор.

134 В качеството си на адресати на горепосочената заповед на генералния прокурор на Египет втората, третата и четвъртата жалбоподателка обаче са лица, срещу които е образувано съдебно производство в Египет, имащо връзка с разследване на присвояване на държавни средства. Следователно квалифицирайки ги по този начин в приложението към Решение 2011/172, Съветът не е допуснал фактическа грешка, нито грешка в правната квалификация на фактите.

135 Следователно първата част от правното основание трябва да се отхвърли.

Що се отнася до втората част на правното основание

136 В подкрепа на втората част на правното основание жалбоподателите твърдят, че първият жалбоподател е обвинен единствено в това, че е бил съучастник в деяния, които могат да бъдат квалифицирани като незаконно издаване на лицензии.

137 При все това от посочения в точка 130 по-горе документ ясно следва, че по „дело номер 38 от 2011 г.“ първият жалбоподател е „обвинен“, от една страна, в това, че е извършил „присвояване на активи“ на „предприятие от публичния сектор, чиито акции [били] притежавани от държавата“, и от друга страна, че е „извършил правонарушения, изразяващи се в извличане на ползи от и повреждане на държавни активи, както и в присвояване […] и улесняване на присвояването [на подобни активи]“.

138 По-конкретно в този документ първият жалбоподател е упрекнат в това, че:

— се е възползвал от своето влияние в качеството на генерален директор на „предприятие от публичния сектор, чиито акции [били] притежавани от държавата“, първо, за да извърши размяна на акции в полза на контролирано от него „частно дружество“, второ, за да позволи на това частно дружество да реализира търговски постижения за сметка на посоченото „предприятие от публичния сектор“ и трето, да увеличи незаконно участието на разглежданото „частно дружество“ в капитала на споменатото по-горе „предприятие от публичния сектор“,

— не е платил дълговете си спрямо това последно предприятие и банките.

139 Така срещу първия жалбоподател е образувано наказателно производство в Египет за деяния, квалифицирани от египетската прокуратура като „присвояване на държавни активи“.

140 Общият съд обаче констатира, че тази квалификация съответства по същество на тази на „присвояване на държавни средства“, възприета в Решение 2011/172 и в Регламент № 270/2011.

141 При това положение Съветът не е допуснал фактическа грешка или грешка в квалификацията на фактите, като е вписал първия жалбоподател в приложения към спорните актове списък.

142 Опитвайки се да поставят под съмнение този извод, жалбоподателите посочват в писмената реплика, че нито описаната в точка 128 по-горе молба за правна помощ, нито приложените към нея документи позволяват те да бъдат идентифицирани като лица „отговорни за присвояването на държавни средства на Египет“, които с тези си действия лишавали народа на Египет от ползите на устойчивото развитие на икономиката и обществото и възпрепятствали развитието на демокрацията в страната, или като индивиди, свързани с подобни лица.

143 Подобно обстоятелство при всички случаи не би могло да доведе до незаконосъобразност на обжалваните актове. В това отношение следва да се напомни, че член 1, параграф 1 от Решение 2011/172, който определя критериите за включване в приложения към същото това решение списък, се отнася единствено до категориите лица, споменати в точка 67 по-горе. Наистина във второто съображение от Решение 2011/17 е посочено, че тези лица „по този начин лишават народа на Египет от ползите на устойчивото развитие на икономиката и обществото и възпрепятстват развитието на демокрацията в страната“. Все пак това указване не представлява допълнително условие, което трябва да се спази при включването на ново лице в приложения към Решение 2011/172 списък. Става въпрос единствено за изясняване на крайната цел, преследвана с това решение. Всъщност това съображение само уточнява, че посочените в член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 лица могат да лишат „народа на Египет от ползите на устойчивото развитие на икономиката и обществото и възпрепятстват развитието на демокрацията в страната“.

144 В допълнение следва да се отбележи, че нито един от петте довода, изтъкнати от жалбоподателите в подкрепа на споменатото в точка 142 по-горе твърдение за нарушение, не е основателен.

145 Първо, жалбоподателите твърдят, че в приложените документи към описаната в точка 128 по-горе молба за правна помощ няма „никакво позоваване на осъждане за каквото и да било правонарушение“, нито на някакво обвинение. Според тях в тези документи само „се обобщават някои жалби, подадени срещу първия жалбоподател“, и не се дава в крайна сметка „никакво сведение по въпроса дали една или всички жалби [споменати в тях] са довели до образуване на съдебни производства […] за присвояване на държавни средства“.

146 При все това безспорно е вярно, че в документите, приложени към описаната в точка 128 молба за правна помощ, не се споменава никакво осъждане от наказателна юрисдикция. Това обстоятелство обаче няма значение. Всъщност посочените в член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 лица не са единствено такива с присъди за присвояване на държавни средства, но и по-конкретно такива, срещу които са образувани съдебни производства, свързани с разследване на подобни деяния (вж. точка 67 по-горе).

147 Освен това не е точно да се твърди, че в нито един от приложените към молбата за правна помощ документи не е посочено повдигане на обвинение за извършването на деянието присвояване на държавни средства. Всъщност, както беше посочено в точки 139 и 140 по-горе, в споменатия в точка 130 по-горе документ е описано наказателно производство, водено в Египет срещу първия жалбоподател за деяния, които могат да се квалифицират като присвояване на държавни средства.

148 Второ, жалбоподателите подчертават, че описаната в точка 128 по-горе молба за правна помощ „не дава[ла] никакво указание относно размера на замразените активи или относно вида на исканата правна помощ, от коя юрисдикция или причината, поради която тази правна помощ [била] необходима“.

149 При все това обстоятелството, че доказателствата, на които Съветът се е основал, не съдържат подобни данни, е без значение за решаването на спора. При всички случаи то не позволява да се докаже, че Съветът е допуснал фактическа грешка, като е приел, че срещу жалбоподателите са образувани съдебни производства, свързани с разследване на присвояване на държавни средства.

150 Трето, жалбоподателите сочат, че в описаната в точка 128 по-горе молба за правна помощ „дори не се намеква[ло] за законодателно действие на Европейския съюз“.

151 При все това този довод почива на погрешната предпоставка, според която Съветът може да замрази активите на жалбоподателя само при условие че му е отправено искане в този смисъл от египетските власти. Напротив, той има право да замрази средствата на всяко лице, отговарящо на критериите по член 1, параграф 1 от Решение 2011/172, независимо дали положението на тези лица му е съобщено от египетските власти, или от други източници.

152 Четвърто, жалбоподателите поддържат, че в описаната в точка 128 по-горе молба за правна помощ била допусната неточност. Най-напред в приложените към тази молба документи е направено позоваване на дългове от 7 милиарда египетски лири, въпреки че това обстоятелство е изведено от жалба, която египетските власти не са уважили. По-нататък, „другите жалби“ не се отнасят до деяния по присвояване на държавни средства, а до деяния, свързани с дружество, в което египетската държава има само миноритарно участие. Впрочем тези други жалби не са подкрепени с никакво доказателство. Накрая, те се отнасят до правонарушения, извършени не от първия жалбоподател, а от дружества, в които той има мажоритарно участие.

153 Безспорно е вярно, че в споменатите в точка 130 по-горе документи в описанието на единственото дело относно първия жалбоподател, тоест „дело номер 38 от 2011 г.“, е посочено, че той не е изплатил дългове в размер от 7 милиарда египетски лири. При все това жалбоподателите не представят никакво доказателство за неточността на това сведение. При всички случаи евентуална неточност на посоченото сведение не би могла да има някакво отражение за решаването на спора. Всъщност с оглед на изложените съображения в точки 137—140 по-горе сама по себе си тя не би била достатъчна да докаже, че въз основа на посочения в точка 130 по-горе документ Съветът не можел да квалифицира първия жалбоподател като лице, срещу което е образувано съдебно производство, свързано с разследване на присвояване на държавни средства.

154 Колкото до другите твърдения, напомнени в точка 152 по-горе, те са свързани с „жалби“, които според жалбоподателите са различни от тази, в която става въпрос за споменатия в точка 153 по-горе дълг от 7 милиарда египетски лири. Така те се отнасят до дела, различни от „дело номер 38 от 2011 г.“, споменато в посочения в точка 130 по-горе документ, на които Съветът не се е основал при приемането на обжалваните актове.

155 Пето, жалбоподателите изтъкват, че в подкрепа на описаната в точка 128 по-горе молба за правна помощ са представени непълни документи. Те твърдят, че властите на Обединеното кралство са отказали да уважат молба за замразяване на техните активи, тъй като египетските власти не им предоставили достатъчно данни, обосноваващи подобна мярка.

156 При все това, както беше посочено, налага се констатацията, че предоставените данни в молбата за правна помощ и в нейните приложения позволяват да се направи изводът, че срещу жалбоподателите са образувани съдебни производства, имащи връзка с разследване на присвояване на държавни средства. Впрочем следва да се отбележи, че твърдението относно поведението на властите на Обединеното кралство е свързано с обстоятелства, които нямат връзка с настоящия спор. Ето защо подобни обстоятелства нямат отражение върху неговото решаване, още повече че жалбоподателите не уточняват кои документи са били предадени от египетските власти на властите на Обединеното кралство.

157 Следователно втората част трябва да се отхвърли изцяло, поради което правното основание не може да бъде прието.

5. *По петото правно основание, изведено от нарушението на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита*

158 Жалбоподателите поддържат, че са нарушени правото на защита и правото на ефективна съдебна защита. Това правно основание се състои от три части.

Що се отнася до първата част

159 Жалбоподателите сочат, че доказателствата, въз основа на които техните активи са замразени, не са им били представени.

160 Подобен довод не се подкрепя от фактите.

161 Съгласно съдебната практика единствено по искане на заинтересованото лице Съветът е длъжен да даде достъп до доказателствата, на които се е основал при налагането на замразяването на активите. Уведомяването по собствен почин за подобни доказателства в действителност би било прекомерно изискване (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, T-390/08, Сборник, стр. II-3967, точка 97).

162 В конкретния случай жалбоподателите действително са поискали от Съвета да им представи доказателствата, въз основа на които са приети Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011. Всъщност, както беше напомнено в точка 122 по-горе, адвокатите на жалбоподателите сочат в писмо от 1 април 2011 г., че те според тях Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011 вероятно са приети вследствие на „искане [в този смисъл] от страна на лице или на египетски орган“, и молят Съвета да „представи копие от това искане и свързаната с него документация“. Впрочем от точка 124 по-горе следва, че с писмо от 13 май 2011 г. същите адвокати напомнят, че жалбоподателите имат „нужда от доказателства и от сведения[, за да бъдат в състояние да] отхвърлят обвиненията [срещу тях] за деянията, за които се твърди, че обосновават [вписването на имената им в списъка, приложен към Решение 2011/172]“.

163 При все това трябва да се констатира, че Съветът е удовлетворил напълно исканията на жалбоподателите.

164 Всъщност, от една страна, от преписката по делото следва, че с писмо от 7 юни 2011 г., споменато в точка 123 по-горе, Съветът отговаря на искането от 1 април 2011 г., като препраща жалбоподателите към документ с дата „13 февруари 2011 г. на египетския министър на външните работи, съдържащо искане на генералния прокурор на Египет за замразяване на активите на някои бивши министри и официални лица, основано на Конвенцията на ООН срещу корупцията, и което включва [първия жалбоподател] в списъка на засегнатите лица“. Този документ от 13 февруари 2011 г. е приложен към писмото на Съвета.

165 От друга страна, с писмо от 29 юли 2011 г., споменато в точка 125 по-горе, Съветът отговаря по-специално на писмото от 13 май 2011 г. В него той приканва адвокатите на жалбоподателите да се позоват не само на „данните[, които] вече са били съобщени в предходното писмо на Съвета от 7 юни 2011 г.“, но и на „нота […] на египетската мисия към Е[вропейския] [съюз] от 24 февруари 2011 г., съдържаща молба за правна помощ от страна на генералния прокурор на Египет“. Тази нота, както и молбата за правна помощ, описани съответно в точки 126 и 128 по-горе, са приложени към посоченото писмо на Съвета.

166 Вследствие на това първата част от правното основание трябва да се отхвърли.

Що се отнася до втората част

167 В своята жалба жалбоподателите твърдят, че основанието, на което са били замразени техните активи, е твърде неясно. Освен това в писмената си реплика те поддържат, че едва на стадия на писмената защита Съветът е посочил истинското основание за това замразяване на активи. Така те не са имали възможността да оспорят надлежно това основание към момента на приемане на Решение 2011/172 и на Регламент № 270/2011.

168 Все пак тези доводи почиват при всички случаи на неточна предпоставка.

169 Всъщност, противно на изтъкнатото от жалбоподателите, Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011 са достатъчно мотивирани (вж. точка 116 по-горе). Впрочем техните мотиви са възпроизведени от жалбоподателите в писмото им от 13 май 2011 г., адресирано до Съвета.

170 Следователно втората част от правното основание трябва да се отхвърли.

Що се отнася до третата част

171 Първо, жалбоподателите сочат, че са предали на Съвета различни становища в писмо от 13 май 2011 г., но че в писмото си от 29 юли 2011 г. Съветът не е отговорил на всички доводи, изтъкнати по този повод. Според тях Съветът не е отговорил по-специално нито на забележките относно политическите мотиви за водените производства в Египет срещу първия жалбоподател, нито на тези относно нарушението на правото на защита в хода на тези производства.

172 Второ, жалбоподателите изтъкват, че нито в Решение 2011/172, нито в Регламент № 270/2011 е уточнено, че основанията за наложените им индивидуални мерки за замразяване на активи, както и доказателствата, на които тези мерки почиват, трябва да им бъдат съобщени. Те добавят, че в тези актове не е посочено, че лицата, на които е наложено замразяване на активи, трябва да бъдат изслушани и че тяхното становище трябва да бъде взето предвид. Накрая, те поддържат, че Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011 не „предвиждат процедура за съобщаване на доказателствата, върху които е основано решението за вписване на жалбоподателите в списъка, също както те не предвиждат да се изслуша техният отговор и да се проверят правилно твърденията и доказателствата, обосноваващи решението за вписване на жалбоподателите в списъка и на запазването на имената им в него“.

173 Трето, жалбоподателите изтъкват, че основанията за наложените им мерки за замразяване на активи не са им били съобщени преди публикуването на Решение 2011/172 и на Регламент № 270/2011. Те поддържат също, че те не са били предварително информирани за налагането им на мерките за замразяване на активи.

174 Подобни доводи не могат да бъдат приети.

175 Всъщност, първо, нито Решение 2011/172, нито Регламент № 270/2011, нито някакъв друг текст или принцип налагат на Съвета да отговори на становищата, изложени от жалбоподателите пред него след приемането на Решение 2011/172 и на Регламент № 270/2011, под заплахата за незаконосъобразност на индивидуалните мерки, приети на основание обща разпоредба от тези актове. Така единствено обстоятелството, че Съветът не е отговорил конкретно на твърденията на жалбоподателите, според които водените производства в Египет срещу първия жалбоподател били на политическо основание и не зачитали правото на защита, не би могло да има отражение върху законосъобразността на процедурата след приемането на Решение 2011/172 и на Регламент № 270/2011, при това независимо от основателността на подобни твърдения.

176 Второ, наложена за първи път мярка за замразяване на активи, подобна на приетата срещу жалбоподателите посредством приложението към Решение 2011/172 и приложение I към Регламент № 270/2011, трябва да може да предизвика изненада. Поради тази причина Съветът не е длъжен преди приемането на подобна мярка да съобщи на засегнатото лице основанията за нейното налагане (Решение Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, точка 52 по-горе, точка 338). Също така той не е длъжен да предупреди лицата, срещу които е насочена мярка от този вид, за нейното непосредствено приемане.

177 Трето, както става ясно от предходните две точки, няма разпоредба, нито принцип, които да изискват актовете на Съюза за определяне на режима, който трябва да следват индивидуалните мерки за замразяване на активи, да съдържат предписания или самите те да въвеждат процедури като описаните в точка 172 по-горе.

178 Впрочем, ако се предположи, че с изложените в точки 171—173 доводи жалбоподателите също са искали да изтъкнат, на първо място, че нито доказателствата, въз основа на които им е наложено замразяването на активи, нито основанията за това замразяване са им съобщени след приемането на Решение 2011/172 и на Регламент № 270/2011 и на второ място, че Съветът не ги е изслушал, налага се констатацията, че подобни доводи трябва да се отхвърлят.

179 Всъщност, първо, доводът, свързан с това, че Съветът не е съобщил доказателствата, на които се е основал, трябва да се отстрани на основанията, изложени в точки 161—165 по-горе.

180 Второ, принципът на зачитане на правото на защита, както и правото на ефективна съдебна защита, гарантирано в член 47, параграф 1 от Хартата на основните права, изискват по принцип органът на Съюза, който приема акт за налагане на ограничителни мерки спрямо лице или образувание, да уведоми съответното лице или образувание за съображенията, на които се основава този акт, поне в най-кратки срокове след неговото приемане, за да позволи на тези лица или образувания да защитят своите интереси и да упражнят правото си на жалба (вж. в този смисъл Решение по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, точка 52 по-горе, точки 335 и 336 и Решение по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 161 по-горе, точка 92). Поначало Съветът изпълнява това задължение посредством индивидуално уведомяване (Решение на Съда от 16 ноември 2011 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, C-548/09 P, Сборник, стр. I-11381, точки 52 и 55).

181 При все това обстоятелството, че Съветът е пропуснал сам да съобщи мотивите на акт, налагащ ограничителни мерки, не е от естество да засегне валидността на този акт, когато подобен пропуск не е довел до лишаване на засегнатото лице или образувание от възможността да се запознае своевременно с мотивите на този акт и да прецени основателността му (вж. в този смисъл Решение от 6 ноември 2011 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 180 по-горе, точка 55).

182 В конкретния случай при все това от самия текст на горепосоченото писмо, което адвокатите на жалбоподателите са изпратили на 13 май 2011 г. до Съвета, както и от жалбата, следва, че жалбоподателите са могли своевременно да получат достъп до мотивите на Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011, за да бъдат в състояние да оспорят тези актове. По-специално на третата страница от посоченото писмо те възпроизвеждат една част от мотивите на тези актове.

183 Трето, физическите или юридическите лица, визирани в първо решение за замразяване на техните активи, разполагат с правото да бъдат изслушани от Съвета след приемането на това решение. При все това последният не е длъжен да пристъпи служебно към изслушването на посочените лица (Решение по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, точка 52 по-горе, точка 341; Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 161 по-горе, точка 98).

184 В конкретния случай от нито едно от доказателствата по делото не следва, че жалбоподателите, които представят по-конкретно с писма от 1 април и 13 май 2011 г. своите писмени становища по Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011, са поискали от Съвета да бъдат изслушани след приемането на посочените актове. При това положение тези лица, които при всички случаи са нямали никакво право да бъдат изслушани преди приемането на Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011 (Решение по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, точка 52 по-горе, точка 341), нямат основание да се оплакват, че не са били изслушани от Съвета.

185 Следователно третата част трябва да се отхвърли, поради което правното основание не може да бъде прието.

6. *По шестото правно основание, изведено от незачитането на правото на собственост*

186 Жалбоподателите сочат нарушение на правото на собственост. В подкрепа на това правно основание те изтъкват четири групи доводи.

187 Първо, те твърдят, че Съветът не е доказал, че пълно замразяване на техните активи представлява мярка, създаваща най-малко ограничения за гарантиране на преследваната цел с Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011. Според тях следователно замразяването на активи, което Съветът им е наложил, е несъразмерно. В подкрепа на подобно твърдение те добавят, най-напред, че не е посочен никакъв размер на активите, които те били присвоили. По-нататък те твърдят, че наложеното им в Египет замразяване на активи е достатъчно, доколкото то засяга активи, чиято стойност е много по-висока от тази на благата, за които се твърди, че били присвоени от тях.

188 Второ, жалбоподателите уточняват в тяхната писмена реплика, че забраната за трети лица по силата на член 1, параграф 2 от Решение 2011/172 да предоставят икономически ресурси на тяхно разположение, е нелогична, несъразмерна и непродуктивна с оглед на преследваната от Съвета цел, тоест събирането в резултат на образувано в Египет съдебно производство на държавните средства, които вероятно са били присвоени.

189 Трето, жалбоподателите изтъкват, че Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011 накърняват чувствително и устойчиво тяхната репутация, доколкото те не само имат за последица да замразят техните активи в Съюза, а и ги „слагат в графата“ на лица, които са откраднали активи на Египет и следователно представляват врагове на египетския народ.

190 Четвърто, жалбоподателите твърдят, че Съветът не е доказал, че „забрана за пътуване“ е обоснована и пропорционална.

191 В това отношение Общият съд веднага установява, че третата група доводи, изложени в точка 189 по-горе, трябва при всички случаи да се отхвърли. Всъщност следва да се подчертае, че значимостта на преследваните с Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011 цели е от естество да обоснове вероятни негативни последици, които могат да са значителни за жалбоподателите, без това да накърнява тяхната законосъобразност (вж. в този смисъл Решение на Съда от 30 юли 1996 г. по дело Bosphorus, C-84/95, Recueil, стр. I-3953, точка 26; Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 161 по-горе, точка 70).

192 Впрочем четвъртата група доводи, изложена в точка 190 по-горе, е напълно лишена от смисъл. Всъщност нито Решение 2011/172, нито Регламент № 270/2011 въвеждат забрана за пътуване по отношение на жалбоподателите.

193 В крайна сметка само двете първи групи доводи, изложени в точки 187 и 188 по-горе, могат да бъдат използвани надлежно в подкрепа на правното основание, изведено от незачитането на правото на собственост. Те ще бъдат разгледани в последователност по-долу.

Що се отнася до първата група доводи

194 Съгласно член 17, параграф 1 от Хартата на основните права:

„Всеки има право да се ползва от собствеността на имуществото, което е придобил законно, да го ползва, да се разпорежда с него и да го завещава. Никой не може да бъде лишен от своята собственост, освен в обществена полза, в предвидените със закон случаи и условия и срещу справедливо и своевременно обезщетение за понесената загуба. Ползването на имуществото може да бъде уредено със закон до степен, необходима за общия интерес“.

195 В конкретния случай с Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011 Съветът е замразил за определен период от време активите, притежавани по-специално от жалбоподателите. Ето защо следва да се счита, че Съветът е ограничил упражняването от жалбоподателите на правото, посочено в член 17, параграф 1 от Хартата на основните права (вж. в този смисъл Решение Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, точка 52 по-горе, точка 358). При все това така защитеното с този член право на собственост не е абсолютно (вж. в този смисъл Решение на Съда от 14 май 1974 г. по дело Nold/Комисия, 4/73, Recueil, стр. 491, точка 14 и Решение по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, точка 52 по-горе, точка 355) и вследствие на това може да бъде ограничено при условията по член 52, параграф 1 от Хартата на основните права.

196 Съгласно този последен член, от една страна, „[в]сяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати с […] Харта[та] [на основните права], трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи“ и от друга страна, „[п]ри спазване на принципа за пропорционалност, ограничения могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора“.

197 Така, за да бъде съобразено с правото на Съюза, дадено ограничение на упражняването на правото на собственост трябва, при всички случаи, да отговаря на тройно условие.

198 Първо, ограничението трябва да бъде „предвидено в закон“ (вж. в този смисъл Решение на Съда от 1 юли 2010 г. по дело Knauf Gips/Комисия, C-407/08 P, Сборник, стр. I-6375, точка 91). С други думи, мярката, за която става въпрос, трябва да има нормативна основа.

199 Второ, ограничението трябва да следва цел от общ интерес, призната от Съюза като такава. Сред тези цели са целите на ОВППС, посочени в член 21, параграф 2, букви б) и г) ДЕС, а именно укрепването на демокрацията, правовата държава и правата на човека, както и подпомагането на устойчивото развитие в развиващите се страни с основна цел изкореняване на бедността.

200 Трето, ограничението не трябва да бъде прекомерно. От една страна, то трябва да бъде необходимо и пропорционално на преследваната цел (вж. в този смисъл Решение по дело Bosphorus, точка 191 по-горе, точка 26 и Решение на Съда по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, точка 52 по-горе, точки 355 и 360). От друга страна, не трябва да се засяга „основното съдържание“, тоест същността на разглежданото право или свобода (вж. в този смисъл Решение по дело Nold/Комисия, точка 195 по-горе, точка 14 и Решение по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, точка 52 по-горе, точка 355).

201 В конкретния случай всяко от тези условия е изпълнено.

202 Всъщност, на първо място, ограничението на упражняването на правото на собственост, за което става въпрос, трябва да се разглежда като „предвидено в закон“ по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата на основните права с оглед на това, че изведените в член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 и член 2, параграф 1 от Регламент № 270/2011 критерии са били спазени (вж. точки 99 и 103 по-горе).

203 На второ място, както беше констатирано в точка 44 по-горе, Решение 2011/172 и неговото приложение действително допринасят за постигането на целите от общ интерес, споменати в член 21, параграф 2, букви б) и г) ДЕС. Същото важи за Регламент № 270/2011 и неговото приложение, доколкото те отразяват предвиденото в Решение 2011/172.

204 На трето място, противно на твърденията на жалбоподателите (вж. точка 187 по-горе), ограничаването на упражняването от последните на правото на собственост не изглежда непропорционално.

205 Всъщност принципът на пропорционалността като основен принцип в правото на Съюза поставя изискването актовете на институциите на Съюза да не превишават пределите на това, което е подходящо и необходимо с оглед постигане на целите, преследвани от разглежданата правна уредба. Така, когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените неудобства не трябва да са несъразмерни спрямо преследваните цели (Решение на Съда от 12 юли 2001 г. по дело Jippes и др., C-189/01, Recueil, стр. I-5689, точка 81 и Решение на Общия съд от 6 май 2010 г. по дело Comune di Napoli/Комисия, T-388/07, непубликувано в Сборника, точка 143).

206 Мерките, които Съветът е приел на основание член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 и член 2, параграф 1 от Регламент № 270/2011, обаче са подходящи за постигането на целите, напомнени в точка 203 по-горе. Всъщност тези мерки по ефикасен начин улесняват констатирането на присвояване на държавни средства, извършено в ущърб на египетските власти, и поставят същите тези власти в по-удобно положение с оглед на възстановяването на приходите от подобни присвоявания. Както обаче следва от точки 139—141 по-горе, от преписката по делото е видно, че първият жалбоподател е преследван в Египет за деяния, които могат да бъдат квалифицирани като „присвояване на държавни средства“.

207 Впрочем жалбоподателите не доказват, че Съветът е можел да предвиди създаващи най-малко ограничения мерки, които да са също толкова подходящи като предвидените в Решение 2011/172 и в Регламент № 270/2011.

208 Всъщност при липсата на съдебно решение, което да се произнася по основателността на образуваните в Египет съдебни производства, Съветът не е можел към момента на приемане на Решение 2011/172 и на Регламент № 270/2011 нито да признае естеството, нито сам да посочи размера на евентуалните присвоявания на държавни средства в Египет, извършени от първия жалбоподател. Следователно той не е бил в състояние да направи разграничение между, от една страна, активите, които евентуално са постъпили в имуществото на жалбоподателите вследствие на подобни присвоявания, и от друга страна, останалата част от елементите, изграждащи имуществото на същите. При тези условия нищо не е позволявало на Съвета да предположи, че запорът на активите на жалбоподателите, наложен от египетските власти (вж. точка 132 по-горе), е бил достатъчен, за да покрие евентуални бъдещи присъди на първия жалбоподател.

209 Накрая, неудобствата, породени от спорните мерки за замразяване на активи, не са несъразмерни спрямо преследваните цели. В това отношение следва по-специално да се отбележи, от една страна, че по естеството си тези мерки имат временен и обратим характер (вж. точка 79 по-горе) и поради това не засягат „основното съдържание“ на правото на

собственост и от друга страна, че в съответствие с член 1, параграф 3 от Решение 2011/172 от тях може по-специално да се направи изключение за покриването на „основните нужди“, на съдебните разноски или още — на „извънредните разходи“ на лицата, срещу които са насочени.

Що се отнася до втората група доводи

210 С напомнения в точка 188 по-горе довод, изложен за първи път в писмената реплика, жалбоподателите правят по същество възражение за незаконосъобразност по смисъла на член 277 ДФЕС, изведено от това, че забраната, направена на трети лица по силата на член 1, параграф 2 от Решение 2011/172, да предоставят допълнителни икономически средства на тяхно разположение, представлява непропорционално накърняване на правото на собственост.

211 От една страна, обаче в съответствие с член 52, параграф 3 от Хартата на основните права член 17, параграф 1 от същата тази харта, който прогласява правото на собственост, трябва да се тълкува в светлината на практиката на ЕСПЧ относно член 1 от Протокол № 1 към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, който гарантира правото на зачитане на „собствеността“.

212 От друга страна, според практиката на ЕСПЧ член 1 от Протокол № 1 не гарантира правото да се придобива „собственост“. Жалбоподател може да се позове на нарушение на този член само доколкото действията, за които твърди, че са неправомерни, са свързани с неговата „собственост“ по смисъла на тази разпоредба. Понятието за „собственост“ може да обхване както „съществуваща собственост“, така и „имущество“, включително вземания, по силата на които жалбоподателят може да претендира да има най-малкото „легитимно очакване“ да получи ефективно ползване на правото на собственост. Когато въпросният имуществен интерес е от типа на вземане, той може да бъде считан за „имущество“ само ако има достатъчна правна основа (вж. ЕСПЧ, Решение от 28 септември 2004 г. по дело Kopecký с/у Словакия, № 44912/98, §§ 35 и 52 и цитираната съдебна практика).

213 В конкретния случай от член 1, параграф 6 от Решение 2011/172 следва че параграф 2 от него допуска плащането по замразените сметки на лихви или други доходи от тези сметки, нито забранява да се извършват плащания по договори, споразумения или задължения, които са сключени преди датата, на която тези сметки са били замразени. Така член 1, параграф 2 от Решение 2011/172 забранява единствено новите плащания, извършени от трети лица и които към датата на влизане в сила на това решение не са били предвидени в никакъв правен акт.

214 Ако все пак, повдигайки възражение за незаконосъобразността на тази разпоредба, жалбоподателите са искали да изтъкнат, че тя забранява на трети лица да извършат плащания, дължими по силата на правни актове, предхождащи влизането в сила на замразяването на техните активи, налага се констатацията, че в тази мярка повдигнатото от тях възражение за незаконосъобразност почива на неточна предпоставка.

215 Що се отнася до бъдещите плащания, които към момента на влизането в сила на замразяването на активи не са били предвидени в нито един правен акт, жалбоподателите погрешно считат, че те попадат в приложното поле на член 17, параграф 1 от Хартата на основните права. По този начин, забранявайки на трети лица да ги извършват, Съветът не е лишил жалбоподателите от никаква „собственост“ по смисъла на спомената в точка 212 по-горе практика на ЕСПЧ.

216 Следователно, без да е необходимо произнасяне по въпроса дали изтъкването в писмената реплика на напомнения в точка 188 по-горе довод е закъсняло (вж. точка 54 по-горе), той следва да се отхвърли.

217 Като последица от това, след като впрочем е посочил, че петото правно основание, изведено от нарушението на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита, трябва да се отхвърли, Общият съд може само да заключи, че шестото правно основание също трябва да се отхвърли изцяло.

7. *По седмото правно основание, изведено от нарушението на свободата на стопанска инициатива*

218 Съгласно член 16 от Хартата на основните права „[с]вободата на стопанската инициатива се признава в съответствие с правото на Съюза и с националните законодателства и практики“.

219 В конкретния случай жалбоподателите се позовават имплицитно на нарушение на тази разпоредба. В подкрепа на това правно основание те излагат, че Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011 им забраняват напълно да осъществяват икономическа дейност с цел реализиране на печалба в Съюза.

220 Трябва обаче да се констатира, че тези актове нямат за непосредствен предмет да се противопоставят на извършването от страна на жалбоподателите на подобни дейности.

221 При това положение следва да се приеме, че с доводите, напомнени в точка 218 по-горе, жалбоподателите изтъкват, че като замразяват активите, които те притежават на територията на Съюза и като забраняват на трети лица да им предоставят допълнителни икономически ресурси в рамките на Съюза, Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011 на практика имат за непряка последица да им попречат да водят каквато и да е икономическа дейност с цел реализиране на печалба в Съюза.

222 Дори и тълкувано по този начин, това правно основание не би могло да бъде прието.

223 Всъщност, както току-що беше напомнено, в подкрепа на настоящото правно основание жалбоподателите са изтъкнали само различните въведени с Решение 2011/172 и с Регламент № 270/2011 забрани, пречещи им да търгуват с намиращи се на територията на Съюза физически и юридически лица, докато в същото време те самите пребивават извън тази територия.

224 Те се задоволяват с твърдението, че тези актове на практика са им попречили да осъществяват каквато и да е икономическа дейност с цел реализиране на печалба в рамките на Съюза.

225 При все това жалбоподателите, всички египетски граждани, дори не са обосновали, че преди приемането на Решение 2011/172 и на Регламент № 270/2011 са имали разрешение в качеството си на граждани на трети страни да осъществяват на територията на държава членка икономическа дейност с цел реализиране на печалба.

226 При това положение те нямат основание да претендират, че Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011 са имали за последица да им забранят да упражняват икономическа дейност с цел реализиране на печалба в Съюза.

227 Макар и жалбоподателите да са искали да изтъкнат изведения в точка 223 по-горе довод, при всички случаи правното основание би следвало да се отхвърли.

228 Безспорно е вярно, че по силата на член 1, параграф 2 от Решение 2011/172 е забранено на трети лица да предоставят допълнителни икономически ресурси на разположение на жалбоподателите и че тази забрана е ограничила непряко тяхната способност да влизат в търговски отношения с физически или юридически лица с местожителство или седалище в рамките на Съюза.

229 При все това, първо, това ограничение, въведено в обща разпоредба от Решение 2011/172, е, както беше посочено в точка 202 по-горе, предвидено в закон.

230 Второ, това ограничение отговаря на същата цел от общ интерес като преследваната със замразяването на съществуващите активи на жалбоподателите (вж. точка 203 по-горе).

231 Трето, разглежданото ограничение не е непропорционално.

232 От една страна, тази забрана е подходяща от гледна точка на предмета на обжалваните актове, който се състои в това да се помогне на египетските власти да констатират и да съберат активите, натрупани вследствие на евентуално присвояване на държавни средства на Египет. Всъщност всяка промяна в имущественото състояние на жалбоподателите, произтичаща от правни актове, приети след Решение 2011/172, е от естество да направи по-сложно, дори да попречи разграничаването между, от една страна, активите, които могат да произтичат от присвояване на държавни средства на Египет, и от друга страна, останалата част от елементите, изграждащи имуществото на жалбоподателите. Така обстоятелството, че притежаваното от жалбоподателите имущество не може да бъде увеличено с плащания, основанията за които са възникнали след приемането на Решение 2011/172, е от естество да улесни идентифицирането и връщането на египетските власти на държавните средства на Египет, които вероятно са били присвоени в полза на жалбоподателите.

233 От друга страна, не съществува мярка, създаваща по-малко ограничения, от забраната, въведена с член 1, параграф 2 от Решение 2011/172, комбинирана със замразяването на активи, предвидено в член 1, параграф 1 от същото това решение, за да се блокира имуществото, притежавано от жалбоподателите в рамките на Съюза и по този начин да се улесни констатирането и връщането на египетските власти на приходите от евентуални присвоявания на държавни средства, извършени в полза на жалбоподателите.

8. *По осмото правно основание, изведено от „явна грешка в преценката“*

234 Жалбоподателите изтъкват „явна грешка в преценката“. В подкрепа на това правно основание те изтъкват два довода.

235 С първия си довод те изтъкват, че като вписал имената им в списъка, приложен към Решение 2011/172, Съветът нарушил критериите по член 1 от това решение, с което допуснал „явна грешка в преценката“.

236 При все това трябва да се установи, че макар и представен в подкрепа на настоящото правно основание, този довод е идентичен с второто правно основание, изведено по-специално от неспазването на критериите по член 1, параграф 1 от Решение 2011/172. Следователно той трябва да се отхвърли поради съображенията, изложени в точки 57—99 по-горе.

237 С втори довод жалбоподателите твърдят, че Съветът явно не се опитал да „прецени“ дали те „действително“ са „отговорни“ за присвояването на държавни средства на Египет. По този начин те считат, че Съветът бил длъжен да провери дали те са наказателно отговорни за присвояване на държавни средства на Египет.

238 Както обаче следва от точка 67 по-горе, подобен довод почива на неточната предпоставка, според която само на лица, които са били осъдени за подобни деяния, може да се наложи въпросното замразяване на активи.

239 Следователно осмото правно основание трябва да се отхвърли.

240 От изложеното дотук следва, че жалбата трябва да се отхвърли.

По съдебните разноски

241 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

242 Съгласно член 87, параграф 4 от Процедурния правилник държавите членки и институциите, които са встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

243 В конкретния случай, доколкото жалбоподателите са загубили делото, те следва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски. Впрочем в качеството си на встъпила институция Комисията понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда г-н Ahmed Abdelaziz Ezz, както и г-жа Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, г-жа Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin и г-жа Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar да понесат наред с направените от тях съдебни разноски и тези на Съвета на Европейския съюз.

3) Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски.

Czúcz Labucka Gratsias

Постановено в публично съдебно заседание в Люксембург на 27 февруари 2014 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора 2

Производство и искания на страните 5

От правна страна 6

1. По първото правно основание, изведено от това, че Решение 2011/172 и Регламент № 270/2011 са лишени от нормативна основа 6

Що се отнася до обхвата на доводите на жалбоподателите 7

Що се отнася до възражението за незаконосъобразност, свързано с член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 7

Смисъл и обхват на член 29 ДЕС 7

Спазване на предвиденото в член 29 ДЕС 9

Що се отнася до възражението за незаконосъобразност, свързано с член 2, параграф 1 от Регламент № 270/2011 10

2. По второто правно основание, изведено от неспазване на критериите за вписване на имената на някои лица в списъците, приложени към Решение 2011/172 и към Регламент № 270/2011 11

Що се отнася до критериите за включване в списъка, приложен към Решение 2011/172 11

Относно необходимостта от тълкуване на член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 12

Относно тълкуването на член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 12

Относно съвместимостта на тълкуването на Решение 2011/172 с принципите или правните норми от по-висок ранг 13

– По отношение на принципа, според който разпоредбите, предвиждащи административни санкции, трябва да се тълкуват стриктно 13

– По отношение на принципа на презумпцията за невиновност 14

Що се отнася до основанието, на което името на жалбоподателите е вписано в списъка, приложен към Решение 2011/172 15

Относно необходимостта от тълкуване на основанието, на което името на жалбоподателите е вписано в списъка, приложен към Решение 2011/172 15

Относно тълкуването на основанието, на което името на жалбоподателите е вписано в списъка, приложен към Решение 2011/172 16

Що се отнася до спазването на критериите по член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 16

Що се отнася до спазването на критериите по член 2, параграф 1 от Регламент № 270/2011 17

3. По третото правно основание, изведено от нарушението на задължението за мотивиране 17

4. По четвъртото правно основание, изведено от фактически грешки и от погрешна правна квалификация на фактите 19

Що се отнася до първата част на правното основание 19

Що се отнася до втората част на правното основание 21

5. По петото правно основание, изведено от нарушението на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита 24

Що се отнася до първата част 24

Що се отнася до втората част 25

Що се отнася до третата част 25

6. По шестото правно основание, изведено от незачитането на правото на собственост 27

Що се отнася до първата група доводи 28

Що се отнася до втората група доводи 30

7. По седмото правно основание, изведено от нарушението на свободата на стопанска инициатива 31

8. По осмото правно основание, изведено от „явна грешка в преценката“ 32

По съдебните разноски 33